

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΝΑΣ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ, Ο ΡΩΜΥΛΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΑΥΑΙΚΟΙ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ

(Σε μία πολυτελή αίθουσα του παλατιού. Ο βασιλιάς, η βασίλισσα και διάφοροι αδελφοί, κάθονται μπροστά σ' ένα τραπέζι, γεμάτο φαγητά και ποτά).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΝΑΣ. — Φέρτε κι' άλλο κρασί... Κι' άλλο κρασί...

(Οι υπηρέτες φέρνουν κρασί μέσα σε άσημένιους αμφορείς).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΝΑΣ. — Δώστε μου να πιω.

(Οι υπηρέτες του δίνουν να πιη).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΝΑΣ. (πίνοντας). — Ωραία!... Είμαι τόσο ευτυχισμένος!... Δεν είμαι ευτυχισμένος παρά μόνο όταν πινω κρασί...

(Η βασίλισσα χαμογελάει πικρά).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΝΑΣ. — Όταν πινω, είμαι βασιλιάς όλου του κόσμου! Πιείτε κι' εσείς όλοι... Πιείτε κρασί... Γλυκόπιστο, μεθυστικό κρασί... Πιές κι' εσύ, βασίλισσά μου...

(Της δίνει ένα κύπελλο γεμάτο κρασί. Εκείνη, αηδισμένη, γυρίζει αλλού το πρόσωπό της).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΝΑΣ. — Δεν ήθελες να πιης, βασίλισσά μου; Πολύ καλά, Πολύ καλά. Όπως θέλετε. Μά πιστέτε μου εσείς όλοι, πού λίνετε όπως έγω, πιστέτε μου αν υπάρχει τίποτα στον κόσμο ωραιότερο από το κρασί!...

ΟΛΟΙ ΜΑΖΥ. — Δεν υπάρχει, βασιλιά.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΝΑΣ. — Είς υγιαν μας λοιπόν!

(Πίνουν όλοι, εκτός από ένα νεαρό ακόλουθο, τον Ρωμύλο).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΝΑΣ. — Το γλυκό κρασί είνε πιο γλυκό κι' απ' τα πιο γλυκά φιλιά της πιο γλυκιάς γυναίκας.

ΟΙ ΑΥΑΙΚΟΙ. — Ναι, ναι, έτσι είνε.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΝΑΣ. (μεθυσμένος πειά).

— Ναι... Ναι... Ξέρω έγω... Έχω την ωραιότερη γυναίκα του κόσμου στο πλευρό μου κι' όμως δεν μέθωσα ποτέ με τα φιλιά της, όπως με το κρασί...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. (σιγά). — Θεέ μου!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΝΑΣ. — Μπορείς να είσαι περήφανη για την όμορφιά σου, βασίλισσά μου. Είνε αλήθεια πως σε διάλεξα για γυναίκα μου ανάμεσα στις πιο ωραίες παρθενες του κόσμου. Κι' όμως... Την ήδονη κι' ελπί που μου δίνει το κρασί, δεν μου τη δίνει η όμορφιά σου. Άκουξ, βασίλισσά μου; Άκουτε, αδελφοί μου; Ούτε η ωραιότερη γυναίκα δεν δίνει μια τόσο μεθυστική απόλαυση, όσο δίνει το κρασί, το παλιό γλυκό κρασί. Είνε όμορφη η βασίλισσα... Ναι... Το κορμί της είνε αδάστυνο. Είνε θάυμα το κορμί της... Κι' όμως... Δεν μου έδωσε ποτέ τη μέθη που δίνει αυτό το χρυσορόδινο ποτό...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. (μέσα από τα δόντια της, σαρκυζώντας). — Θεέ μου, δέν ή ποτέρω πειά...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΝΑΣ. (πίνοντας διαρκώς).

— Είμαι ο βασιλιάς όλου του κόσμου!... Όλου του κόσμου... Είνε δικές μου όλες η βασίλισσες, όλες η βασίλισσες της όμορφιάς... Είνε δικά μου όλα τ' αμύγδαλα της γης... Κι' η βασίλισσα της όμορφιάς μου κερνούν μέσα σε διαμαντένια κάπελλα το πιο πορφυρό κρασί του κόσμου... Τι όμορφες βασίλισσες!... Είνε θεές... Είνε Βασιλίδες... Είνε δόγμινες, στεφανωμένες με κισσό. Με φιλούν... Κι' από τα χείλη τους στάζει κρασί... Κρασί... Κρασί...

(Πέφτει άποκαρνωμένος άπάνω στο θρόνο του κι' άποκοιμάται. Το χρυσό κύπελλο γλυκιάζει από τα χέρια του και το κρασί χύνεται στο δάπεδο).

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. (σιγά). — Κοιμήθηκε... Θεέ μου, είμαι τόσο δυστυχισμένη, τόσο δυστυχισμένη!... Η τύχη μου μ' έριξε στα χέρια ενός μεθυσού... Δεν θέλω να ζω πειά... Γιατί να ζω;... Η ζωή μου είνε κόλασις... Ποθώ κι' έγω την αγάπη, τα χάδια... Είμαι βασίλισσα, μα είμαι και γυναίκα!... Ο άντρας μου, ο βασιλιάς μου, ο Κύριός μου με περιφρονεί... (Με παραφορά).

Δέν υπάρχει λοιπόν έδω μέσα ένας άντρας γενναίος, με καρδιά, με πόθος; Δέν υπάρχει κανείς που να νοιώθω την όμορφιά μου έδω; Δέν υπάρχει κανείς που να ήθελε να πεθάνω για ένα φιλιά μου; Το έτα και το ξανάλεω: Είμαι γυναίκα πρώτα κι' ύστερα βασίλισσα. Κι' η πιο μεγάλη μου φιλοδοξία, είνε αυτή που έχει κάθε γυναίκα: Ν' αγαπηθώ, ν' αγαπηθώ ως τον θάνατο!... (Η παραφορά της μεγαλώνει. Με φωνή δυνατή κι' ερεθισμένη). Πώς από σας θα ήθελα να πεθάνω για ένα φιλιά μου;

(Οι αδελφοί κυττάζουν έντρομοι ο ένας τον άλλον και σιωπούν).

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. — Άκούσατε τί είνε; Ποιός από σας θα ήθελε να πεθάνω για ένα φιλιά μου;

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ Μ. ΣΑΜΟΥΕΛ

ΓΙΑ ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

(Όλοι σιωπούν έντρομοι). Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. — Δειλοί!... Το φλόι στην όμορφιά!... Κτήνη είπα; ο βασιλιάς σας!... Φύγετε, φύγετε γρήγορα απ' έδω... (Όλοι φεύγουν, εκτός από τον Ρωμύλο).

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. (στο Ρωμύλο). — Γιατί δέν φεύγετε κι' εσύ;

ΡΩΜΥΛΟΣ. — Βασίλισσα, έγω... ναι, έγω θα ήθελα να πεθάνω για ένα φιλιά σας...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. — Έσύ... Θα ήθελες να πληρώσεις με τη ζωή σου ένα μου φιλιά; Μά για σκέψου... Δεν είνε κρύμα; Είσαι τόσο νέος, τόσο όμορφος!...

ΡΩΜΥΛΟΣ. — Είνε πολύ μικρή αμοιβή τα νεύτα μου κι' η όμορφιά μου βασίλισσά μου.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. — Μοί τ' όραξίζεσαι, ο νεε, πως λές την αλήθεια; ΡΩΜΥΛΟΣ. — Τ' όραξίζομαι στους Όλιμπιους θεούς. Βλέπεις αυτό έδω το Ξίφος, βασίλισσά; Είμαι πρόθυμος να το βυθίσω στην καρδιά μου, αφού γευτό το μέλι των χειλιών σου.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. — Έτσι... Μά εσύνα δέν σου αξίζει ένα μόνο φιλιά. Σου αξίζουν πολλά. Έλα τη νύχτα άπάνω στον κοιτώνα μου. Κρύψου από τους πίσω από τα πορφυρά παρατετάσματα. Και θα σου δώσω όχι μόνο ένα, μά πολλά φιλιά... Πολλά... Μην ξεχνάς όμως πως δέν πρέπει να βγής ζωντανός από τα διμερισμάτά μου.

ΡΩΜΥΛΟΣ. — Δεν θα το ξεράσω, βασίλισσα. (Ο βασιλιάς στενάζει μέσα στον ύπνο του).

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. — Και τώρα πήγαινε, πήγαινε, γενναίε, γενναίε κι' όμορφο παλληγάρι. Φύγε, πριν ξυπνήσει ο βασιλιάς.

(Νύχτα βαθιά. Στον κοιτώνα της βασίλισσας. Κάτω στο πάτωμα κούτεται νεκρός ο Ρωμύλος. Έχει σκοτωθεί μονάχος του, βυθίζοντας το ξίφος του στην καρδιά του. Το αίμα έχει τρέξει άφθονο από την πληγή του κι' έχει βάψει πορφυρή τη στολή του. Μά ένα χαμογέλο άρρητης εδδαμονίας είνε άποτυπωμένο στο χείλη του. Η βασίλισσα, σκυμμένη επάνω του, τον κυττάζει άχόρταγα στο ήδονικό φώς των κόκκινων λύχνων).

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. (σιγά). — Το είνε και το έκανε. Σκοτώθηκε για ένα φιλιά μου. Δεν το πιστένα... Μά τ' όραξίζεσαι και στάθηκε πιστός στον όρκο του. Να λοιπόν που ήταν δυνατόν να μ' αγαπούν άκόμα. Να πού ύπρηξε έδω μέσα μια καρδιά πρόθυμη να θυσιάσει για μένα. Αλήθεια δέν το πιστένα... Μά είμαι ματαιόδοξη. Ήθελα να πεισθώ. Είνε τόσο άποτηνωμένοι όλοι γύρω μου, από τον βασιλιά ως τον πιο μικρό αδελφό, πού δέν πιστένα πως είνε δυνατόν να υπάρχει άκόμα ένας άντρας άξιός να θυσιάσει για τον έρωτα και για την όμορφιά. (Σκυβοντας πολύ σιμά στο νεκρό). Ρωμύλε!... Ρωμύλε!... Είσαι νεκρός... Δεν θα μού μιλήσης πειά... Δεν θα με φιλήσης πειά... Τι όμορφος πού είσαι!... Πώς δέν σε πρόσεξα τόσον καιρό πως ήσουν τόσο ωραίος;... Έστρεψε να πεθάνω για μένα, για να το καταλάβω... Και πως ήξερες ν' αγαπάς!... Και εις άκόμα στα χείλη μου το φιλιά σου... Κι' έσύ είσαι νεκρός... Νεκρός!... Ρωμύλε... Σ' αγαπώ!... Δεν πρόφτασα να σου το πιο ένδοξο ζούσεσ, Σ' αγαπώ!... Δεν άκουξ;... Άλλοίμονο!... Δεν πρόφτασα να σ' έμπούσω. Κι' άκόμα δέν το πιστένα. Μοί ελεος: «Κάι τώρα, τώρα πού έτα από τα χείλη σου την ψυχή σου, μωρό πειά να πεθάνω, βασίλισσά μου. Δεν έπιθυμώ τίποτ' άλλο πειά. Και πριν καταλάβω καλά-καλά τί θάκανες, βύθισες το Ξίφος σου στην καρδιά σου... Κι' έπεσε νεκρός από την αγχαλιά μου... Νεκρός!... Όμορφο, γενναίο παιδί, μ' αγαπούσεσ λοιπόν;... Μ' αγαπούσεσ έτσι όπως όνειροπολούσα να μ' αγαπούν... Και τώρα τί θα γίνει; Έγω μ' έλο μου τον πόνο, θα είμαι περήφανη και θα λέω: «Είνε όλοι κτήνη γύρω μου, και δέν νοιώθουν την όμορφιά μου και δέν θέλουν να κινδυνέψουν για ένα μου φιλιά, μά κάποιο όμορφο παλληγάρι θυσιάζει τα νεύτα του και τη ζωή του για λίγη δική μου αγάπη. Κι' όμως... Σ' αγαπάωσ πολύ κι' έγω, πανώμορφο παλληγάρι... Και τώρα;... Πώς θα δικαιολογήσω στον σκοτωμό σου; Θα φωνάξω τους σκλάβους και θα πώ: «Πάρτε απ' έδω αυτό το πτώμα. Ήταν τρελλός αυτός ο άνθρωπος. Τόλμησε να φθόνε στον κοιτώνα μου κρυφά και να μού έπιτεθή, κι' έγω τον σκοτώσα!». Και θα με πιστέψουν. Και θα πάρουν το πολυαγαπημένο αυτό σώμα να το πετάξουν στον ποταμό. Και θα βρεθώ πάλι, με τη βασιλική μου στολή, καθισμένη στον χρυσό θρόνο, δίπλα στον μεθυσμένο βασιλιά, με τους υποδουλωμένους αδελφούς γύρω μου. Τι πάξεις!...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. — Θεέ μου, δέν ή ποτέρω πειά!...

